

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΔΟΤΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΙΝ ΠΕΛΙΝ

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν συνεδρίαζε ἀπὸ τῶ κρηθ. Δικαστὰς ἡ ὑπόθεσις τοῦ Τούση Μαρσάκωφ ἀπὸ τὸ χωρὶ Γκοροδέλι, τὸν ὁποῖον ὁ γείτονάς του Πέτκοφ εἶχε καταγγεῖλαι γιὰ τὸ φόνον τοῦ ἄλλοτου του.

Ἐβανε ζήτη ἀνυπόφορη. Ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, φαινόμενον ἐξω στὸ δρόμον οἱ λευκοὶ τοῖχοι τῶν ἀντιμερῶν οπιτιῶν, ποὺ στεκοῦντοσαν ὄσιν βαρυστημένοι, λουόμενοι ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Στὴν αἰθούσα ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν πικρῆ καὶ ἀεροσταθῆρον δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν καθόλου. Μονάχα δυο-τρεις χερσὶ καὶ ποὺ ἴσαν καὶ μάρτυρες στὴν ὑπόθεσι, φρεβιμένοι καὶ ἀκίνητοι, καθόνοτουσαν στίς θέσεις τῶν καὶ ἀκούγον καὶ ἀνοῖχτο τὸ στόμα.

Μιλοῦσε τῶρα ἡ ὑπεράσπισις—ἐνας ποιντόχοντρος δικηγόρος, μὲ μεγάλη κοιλιά, φαλακρὸ κεφάλι καὶ τριμμένα ρουχα.— Εἶχε καρφάσι τὸ βλέμμα του στὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔβγαζε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ δείχνοτας τὸν κατηγορούμενον μιλοῦσε κἀνοτας μὲ ἀπάνταστη προσοχάθεια νὰ τοὺς συναρπάσει ὄλους. Ἡ φωνὴ του ὄμως ἦταν βραχνή, λῆς καὶ ἔβγαινε ἀπὸ καλὴν ραγιόμενον. Φωνάζε, ἐκράζε, ἔδειχνε τὸν ὄρθρον, σηκῶνοτας τὰ μᾶτια πρὸς τὸ τριβῶν καὶ σὲ τὸ τέλος πᾶθε φράσεις φουσκοντες καὶ ἀνοῖγε διὰπλάτα τὰ χέρια. Ἄλλὰ ἀπάνω πτὰ ἀπαθὴ καὶ ἀκίνητα πρόσωπα τῶν δικαστῶν ἀπλόνοταν, ὄκος πᾶντες, ἡ ψυχρότης ἐκείνη, ποὺ ποτὲ δὲν ἐμ-ἀνέει τὴν ἐλπίδα.

Ὁ πρόεδρος πελαγοδρομοῦσε σὲ μακρινὰς σκέψεις. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δικαστὰς τριγόρλις ἀ-λογάκι. Ὁ ἄλλος, ποὺ θὰ εἶχε μουσικὸ τα-λέντο, φαινέται, εἶχε γράψει πρὸστα τοῦ ἐνα μεγάλο μουσικὸ κομμάτι καὶ προσοχίμα τὸ δι-ὄρθρον μὲ τὸ μολύρι.

Ὁ κατηγορούμενος Τούσης Μαρσάκωφ, πο-τὸς, ἐξανθὸς χερσικὸς, ἐξυκόλητος, μὲ ἀνοῖχτο ποικιμάμισο, καθότανε στὴ θέσι του καὶ μὴ κα-ταλαβαίνοντας τίποτα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ δι-κηγόρου του, ἔβλαπε πῶς μὲ μὲγάλη μαρὴ μίτρη χτυποῦτανε μὲ βόμβο στὰ τζάκια, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ βγῆ ἔξω. Σὲ μὲ σιγῆ μάλιστα ποὺ ὁ δικηγόρος εἶχε ἀσπάσει, γιὰ νὰ πάρη ἀ-νακνοῆ, ὁ Τούσης γύρισε στὸν κλητῆρα, ποὺ ἀπαθῶς καθότανε στὴν πόρτα καὶ καθάριζε τὰ νύχια του καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν ἀνοῖγεις τὸ παράθυρον νὰ φῆγη ἐκεῖνον τὸ ζουζούνη ! Μᾶς ἐσκούφανε !

Οἱ δικαστὰι χαμογέλασαν καὶ τὸν κῦτταξαν μὲ οἴκτο. Ὁ πρόεδρος χτύπησε τὸ κουδούν.

— Τούση Μαρσάκωφ, πρέπει νὰ καταλάβῃς δεῖ ἡ θέσις σου, ὡς κατηγορούμενον δὲν εἶνε καθόλου ἔρλησκη. Νὰ μᾶς πᾶνης τὴ χὰρα νὰ σοπαίνῃς !..

— Ἀ ! ἄ !.. πᾶταῖς !.. εἶπεν ὁ Τούσης δι-κηγόρος τὸ παράθυρον.

Οἱ δικαστὰι γελᾶσανε καὶ πάλιν. Ὁ δικηγό-ρος κῦτταξε μὲ ἕνα κεραυνοβόλο βλέμμα τὸν πελάτη του καὶ κῆ-ροντας πάλι τὸ γλυκὸ του φωνιτικὸν χαμόγελο ἐξακολούθησε :

— Ναι, κύριοι δικαστὰι ! Ἡ κατάστασις αὐτὴ πρέπει νὰ λη-φθῇ, οὐτὰς εἶπειν ὑπ' ὄψει. Μὲ ἄλλα λόγια, τῆρον πινά, πρέπει νὰ δευμερινισθῇ, ἡ ψυχολογικὴ του κατάστασις... Φαντασθῆτε πῶς ἔταν νύχτα-μαῦρη ὅταν τὸ διάβολο, χαρμάτινη νύχτα ! Ὁ πελάτης του μοῖοτανε στὴν ἀβλή του, ἡ κἀποὺ στὸ ἄλλων, πὶ' ὄνειρευότανε τὰ δρομάτια του, τὸ σπᾶρι του, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε μὲ τὸν ἰδρι-ὸν καὶ τὸ αἶμα του. Κοιμῶταν ἐκεῖ κορασιμένος ἀπὸ τὴν ἀδιά-κοπη ἔργασίαν. Εἶχε ἐξέλθει τὸ πᾶν, ὄκος λῆσι (οἱ μάρ-τυρες κῦτταχτηκαν στὰ μᾶτια) τὸ πᾶν. Ἡ κοῖρασι τὸν εἶχε ἀπο-κομιση βαρεδιά... ἀλλὰ σὲ μὲ σιγῆν, τὴ βλέπομε κύριοι δικα-σταῖ ! Τί ! Δὲν βασταῖ ἀνθρώπων ἡ γλῶσσα νὰ τὸ πῆ !.. Ἄε-ρηνά ὁ πελάτης μου ξυπνᾶται καὶ βλέπει !.. Τί βλέπει ;... Φοβερόν ! Ἡ ζῆτὸν κρέμεται ἀπὸ μᾶν τριχῶ !.. Πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του στέκεται ἕνα τεράστιο φάντασμα, ἀ-ταίσιον, φοβερό, ἔτοιμο νὰ τὸν καταπῆ ! Ἀπάνω στὴν ἀπόγνωσι του, κῆρμα φρε-βῶ, ὁ πελάτης μου, κύριοι δικαστὰι, βλέ-ποντας τὸ αἰμοβόρο μᾶτια τοῦ φαντάσμα-τος νὰ λῆμκον ἀπὸ τὸ μεθύσι... κῆρνον, ἀπὸ τὸ αἶμα... δὲν ἔβρει ποὺ βρίσκοταν, δὲν ἔβρει τί γίνεται καὶ ἀρπάζει τὸ τουφέ-κι καὶ —μπαδάδάμ !— κῆροβόλει ! Τὸ φᾶ-ντασμα κῆρπει, ὄστερα σηκῶνεται, πῆδῆσι φράχτες, φεύγει στὸν κῆμκο, βρῆσι καὶ φῆρα, χᾶνεται μέσα σ' αὐτὰ καὶ πεθαίνει !

Αἱ, κύριοι δικαστὰι, σὰς ρωτᾶω τῶρα, σὲ τί φταῖει ὁ πελάτης μου, γιὰ τὸ φάντασμα ἐκεῖνον δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο, ἀλλὰ τῆ-ρον πινά, τὸ ἄλλο κἀποῖον Πέτκοφ ἀπὸ τὸ Πόζαρ ; ἄλλο ; Κᾶ-ποιο σαράβαλο, ποὺ μόλις θὰ ἔβριξε πενήνην φράγκα ! Ποὺ εἶναι ἔδῳ τὸ ἐγκλήμα, ποὺ ;... Ἐπειτα, κύριοι δικαστὰι, δικᾶστε καὶ σπεφθῆτε. Λόβετα ὑπ' ὄψει καὶ τοὺς δύο νόμους : Τὸν θετον, ποὺ μᾶς λέγει δεῖ πρέπει κάθε σιγῆ νὰ προσυλάσσομε τὴ ζῆη μᾶς ἀπὸ τὰ φαντάσματα καὶ γενικά ἀπὸ κάθε κίνδυνον τὸν ἐν ἀ-θρώπινον ποὺ χερῆσι τις πᾶρξει εἰς κολασίμους καὶ μῆ... Καὶ οἱ δύο νόμοι δικαιολογοῦν τὸν πελάτη μου.

Ὁ δικηγόρος κῦτταξε γύρω του μὲ σοβαρότητα, σφοδρῶς τὸν ἰδριτῶτα τοῦ μετᾶκου του καὶ κῆθησε ἀφοῦ χαμογέλασε στὸν πε-λάτη του.

Οἱ δικαστὰι ἀρχισαν νὰ ψυθιρίζουν μετᾶξὺ τῶν ἀρκετῆ ὄρα.

- Ὁ πρόεδρος χτύπησε τὸ κουδούν καὶ ἔφωναξε.
- Ὁ κατηγορούμενος Τούσης Μαρσάκωφ ;
- Παρῶν ! ἀποκρίθηκε ὁ Τούσης καὶ σᾶθησε σὲ σᾶσι προ-σοχῆς.
- Τί μπορεῖς νὰ μᾶς πῆς γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ;
- Ποιός ; Ἐγώ ;
- Σὲ, ποιός ἄλλος... σὲ σᾶνο μιλῶ !
- Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο λέω... δεῖ ἔτσι εἶνε !..

— Ἀλλαθῆ, ποὺ εἶνε ἔτσι ;
— Γιὰ τ' ἄλλο νᾶ—φῶναξε δυνατὰ ὁ Τούσης—ποὺ ἔμεινε στὴν ἀβλή. Πολλὰ φο-ρὲς ἔλαγο τοῦ Πέτκοφ : ἔβινα, πῆρσε τὸ ἄλλογ σου, γιὰ τί λῶκοι θὰ τὸ φᾶνε. Μοὺ ἔκα-νε τῶσας ζημιές... Μοὺ κατᾶστρεψε τὸν μπαχ-τόξ. Δὲν τὸ φύλαγε. Ἄμα νύχτοσε καὶ φᾶπ ! ἠρθῶσε ἀπὸ τὸν φράχτη ! Μὲ κατᾶστρεψε !.. Γιὰ τίποτα δὲν λυπηθῆκα, κύριοι δικαστὰδες μὲ γιὰ τὴν κολοκυθιά ποὺ μοὺ σταλαπάθησε στενοχωρηθῆκα πολὺ. Νᾶ, ἔκαμε ἔξερατε πολο-κῦθια μέγᾶλα ὄσιν κατᾶνια. Ἐκομα ὄκορνη, ἔκαμα ὄκορνη, μὲ δὲν ἐβάσταξα παιδί. Στᾶ-σο, εἶπα, νὰ τοῦ δᾶσω μὲ νὰ καταλάβῃ. Γιόμισα τὸ νευσῆμι μου καλὰ καὶ κῆρμενα. Τὰ μεσᾶνιχτα, ἐκεῖ ποὺ ἔτοιμαζόμουνα γὰ νὰ πᾶγισω, νὰ το, φᾶπ ! καὶ πάλι πῆθησε τὸ φράχτη... Ὁ διάβολος δουλειὰ δὲν ἔχει...
— Ὑστερα ; ῶθησε ὁ πρόεδρος.
— Ὑστερα ! Ὑστερα ; Σῆκῶσα τὸ νευσῆμι καὶ... στὸν τάκο !
— Ὑστερα ;
— Ὑστερα τὸ κῆραμε μὲ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ πῆγαμε ὡς τὴν ἀκρη στὸ χωριό. Ἐκεῖ τὸ παροχῶσῆσα στὰ ἄχρα γὰ νὰ τὸ κῆρψου-με, ἄλλᾶ...
Ὁ δικηγόρος ἀκούε τὸν πελάτη του «κα-θαρῶ τῆ καρδίᾳ» νὰ διηγῆται τὴν κῆρῆ του καὶ ἔτριε ἀπὸ τὸ κᾶκο του. Ζητοῦσε μὲ τὸ μᾶτια τὸ βλέμμα τοῦ Τούση γὰ νὰ τὸ κῆρ-νοῖτο, ἀλλὰ ὁ Τούσης λῆς καὶ εἶχε ληροκῆθησι τὸν δικηγόρον του καὶ κῦτταξε μόνον τὸν πρόεδρον.

Ἄρπαζε τὰ χερτὰ του, βγῆσε ἔξω καὶ ἄναψε ἕνα τσιγῆρο..

Καὶ πῶσο, κατὰ τὴ νόμη σου δῆξε τὸ ἄλλο ; Τὸν ρῶθησε ὁ πρόεδρος.

— Ἄξιζε ὡς ἐκατὸ δραχμῆς, τὸ ἄλλο γῆτανε καλὸ, ἀπάντησε ὁ Τούσης.

Ὁ δικηγόρος τότε ἀρπαξε τὰ χερτὰ ἀπὸ τὸ κάθισμα, βγῆκε ἔξω καὶ ἄναψε ἕνα τσιγῆρο νὰ ἐξοκῆσι.

Τὸ δικαστήριον ἀπεσοθῆ ἔσι συσῆψαν. Ὁ δικηγόρος ἔβγαλε τὸν Τούση στὸ διάδρομον καὶ τῆροντας ἀπὸ τὸν θυμὸ, τοῦ φῶναξε ἀπελπισμένα :

— Ζῶ ! Ἄφοῦ δὲν ἠθελες νὰ πῆς ψέμματα, γιὰ τί μὲ πῆρες δικηγόρο ;

Καὶ βασίτικα κατέβηκε τις σκάλες...
Ἐλῖν Πελῖν

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ γυναῖκες εἶνε εὐμετάβλητες. Τὸ νὰ πιστεῖται κᾶνεις σ' αὐτῆς εἶνε μορῆ. (Φραγκισκος Ι)
Ὁ πόθος τῶν γυναικῶν εἶνε πόθος τῶν θαῶν ! (Μελίερ)
Ἡ καλῆς γυναῖκες εἶνε πάντοτε καλύτε-ρες τῶν καλῶν ἀνδρῶν. (Ναυοῦλαν)

